

Posudek bakalářské práce Daniela Potockého
Reportážní fotografický obraz v tištěných médiích
Vzdušný přístav: Letiště Praha - Ruzyně

Bakalářská práce Daniela Potockého se skládá ze dvou částí- textové a obrazové. Nejprve se zaměřím na část textovou s názvem „Reportážní fotografický obraz v tištěných médiích“. Tato stat' vychází především z díla Viléma Flussera, konkrétně z jeho textu věnovanému fotografii „Moc obrazu“. Velmi zjednodušeně řečeno, jádrem originálního textu je myšlenka, že fotograf je při tvorbě fotografického obrazu (vytvořeného za pomoci techniky fotografického aparátu) omezen možnostmi (programem) fotoaparátu. Toto kritické východisko posloužilo jako základ práce také Danielu Potockému. Ve své úvaze se drží Flusserových předpokladů, předkládá jejich výklad zasazený do kontextu „posthistorické doby“ a aplikuje jej na oblast novinářské fotografie. Text statě je dobře vystaven, s přesahy mimo fotografickou oblast, zpracovává nejednoduchou teorii technických obrazů. Za přínosné momenty jeho práce považuji např. vztahení problematiky vzhledem k současným realitám „elektronického“ obrazu, který v uplynulých letech nahradil klasický fotografický „analogový“ obraz. V mnoha věcech s autorem nesdílím společný názor na problematiku, ale jde spíše o podněty k diskuzi než o výtky. Nicméně byl bych opatrný s aplikací flusserovského „boje proti programu fotoaparátu“ na konkrétní oblast reportážní fotografie. Ostatně i ze samotných fotografických pokusů o „osvobození fotografa“, které prováděl profesor Andrea Muller-Pohle ve spolupráci s Flusserem můžeme vidět, že finální snímky mají vysokou estetickou a emotivní hodnotu, nicméně míra informace (což je pro fotožurnalismus klíčová hodnota) je zde v podstatě nulová. Samotné popření nadvlády fotoaparátu využíváním jeho „chyb“ a děr v „programu“ je sice osvobozujícím aktem pro fotografa, nicméně naprosto irelevantní v konkrétním případě žurnalistiky. Text poskytuje větší množství podobných tvrzení, se kterými nemusíme nutně souhlasit, ale je příjemné, že práce nastoluje otázky k diskuzi. Od fotografického obrazu a jeho „programu“ se autor v další části textu dostane až k obecné rovině „programu“ celé společnosti a kritice jejího fungování. Kritiku předkládá Daniel Potocký značně tvrdou. Východiska z popsané situace už ale nenabízí, samotného mě kromě poustevničení žádné nenapadá.

Text práce je velmi kvalitní, škoda, že autor aspoň nezmnínil i další teoretické pohledy, také je škoda, že stat' neilustroval obrazovými přílohami a že se více nezabýval konkrétní aplikací teoretických východisek na novinářskou praxi a neuváděl příklady.

Druhou částí bakalářské práce je maketa fotografické publikace s názvem „Vzdušný přístav: Letiště Praha – Ruzyně“. Cílem publikace bylo zobrazení fungování pražského letiště jak z pohledu cestujícího, tak z pohledu člověka na letišti pracujícího. Knižka je barevná, fotografovaná digitální technikou a připravená k tisku na počítači. Jakkoliv se finální podoba publikace poněkud odchýlila od původního záměru autora, mé drobné výhrady by směřovaly pouze k obrazové skladbě. Téma ruzyňského letiště se nakonec ukázalo jako přeci jen příliš široké, a snaha postihnout všechny provozy areálu vedla k jisté nekompaktnosti celku. Na druhou stranu musím autora pochválit za průkopnické využití moderních technologií při realizaci publikace.

Vzhledem k úrovni teoretické práce a faktu, že Daniel Potocký se fotografování praktické části práce poctivě věnoval po dlouhou dobu, navrhuji dle výkonu u obhajoby hodnocení známkou výborně – velmi dobře.

